

autem capacitatem obedientialem, d. 26, s. 1.
Potest tamen id virtute supernaturali, ib.
Creaturæ videntur in Deo, quia Deus cognitus est ratio cognoscendi illas, s. 3.
Creaturæ communicari potest modus vivendi futura per supremam scientiam creatam, non per inferiorem, d. 27, s. 2.
Creare se ipsum nullus omnino potest, d. 30, s. 2.
In creaturis potentia obedientialis activa et passiva reperitur, d. 31, s. 5.
Creatura non dicitur vere elevari ad esse cum creatura, s. 6.
Ad creaturæ debitam subordinationem et subjectionem ad Deum spectat, ut in se habeat fundamentum per quod possit obedire Deo ad effectus supernaturales, ib.
Creatura præcise considerata secundum eam entitatem quam habet per suam creationem, est subjecta suo creatori, absque eo quod ab illa intelligatur dimanare aliqua virtus vel modus a quo habeat talem subjectionem, id.
Creatura agens per potentiam obedientialem, agit ut instrumentum, et non ut causa principalis, ib.
Creaturam esse posse instrumentum creationis, late disputatur, ib.
Et concluditur, s. 9.
Creaturæ, quales nos sumus, qualiter a Christo differat, d. 35, s. 4.
Creatura esse potest objectiva ratio alicujus decreti liberi voluntatis divinæ, d. 41, s. 4.

CRUX CHRISTI VERA, ET PICTA.

Cruci, aliisque passionis Christi insignibus, adoratio debita, d. 56, s. 1.
In crucis laudem multa, s. 2.
Cruci Christi debita adoratio qualis, ib.
Crucis usus, quem Catholica Ecclesia semper tenuit, honestus et religiosus, ib.
Crucis erectio signum expulsiæ idololatriæ, ib.
Inter crucem et reliqua passionis Christi instrumenta quoad cultum differentia, ib.
In crucis cultu Armenorum superstitio, ib.
Signi crucis usus quædam fidei professio, ib.
Virtutem habet contra dæmones non in sola devotione et merito operantis, sed in divina ordinatione, propter Christi merita, fundatam, ib.
Signi crucis usus valet etiam ad impetrandum aliquid a Deo, ib.
Crucis signum quam laudabiliter Christi fideles ad suas actiones præmittant, ib.
Crucis signum habet omnes utilitates quas imagines, et de ejus adoratione eo modo quo de adoratione imaginum, sacrorumque nominum sentiendum est, ib.
Cultus et veneratio idem fere quod honor significant, et eodem se habent ad adorationem, s. 51.
Vide Latria, Dulia, Adoratio, Religio.

D

DÆMON.

Dæmon non potuit naturali virtute incarnationem cognoscere, d. 3, s. 2.
Dæmon in peccatorem potestatem habet, quia ipsum punire et in infernum deducere potest, d. 4, s. 3.
Dæmon mundi imperio per idololatriam potiebatur, quod ei per Christum ablatum est, ib.

Dæmon malorum hominum est caput, d. 23, s. 2.
Dæmonem imitantur quidam ex suggestione, quidam propria sponte, ib.

DAMNATI.

Damnati nullum ex meritis Christi fructum recipiunt, d. 22, s. 2.
Damnatum viator in intensione et multitudine malitiæ superare potest, d. 23, s. 2.

DEBITOR. DEBITUM.

Debitor Deus esse potest non simpliciter, sed ex suppositione promissionis, vel alicujus pacti, d. 4, s. 5.
Debitum ut sic importat ordinem exigentiæ vel necessitatis, ib.
Debitorum in solidum ejusdem rei cui plures esse possint, non autem domini, s. 6.
Debitor solvens uno titulo justitiæ, etiam alio titulo debita solvere potest, ib.
Debitor justitiæ si multiplicentur, augetur res ipsa quæ debetur, ib.
Debito connaturalitatis adjungi potest debitum justitiæ, d. 10, s. 4.

DEFECTUS.

Defectus eos Christus tantum assumpsit, qui ad finem incarnationis utiles esse poterant, d. 32, s. 1.
Qui fuerint, s. 2.
Defectus hi respectu naturæ humanæ elevatæ ad unionem sunt privationes, s. 1.
Defectus naturales Christus necessitate quadam patiebatur, et quomodo, s. 3.
Nihilominus voluntarii fuerunt Christo, etiam secundum voluntatem humanam, ib.
Defectus animæ qui sint, et quomodo in Christo locum habere potuerint, s. 4.

DEPENDENTIA.

Dependentia duplex modus, d. 8, s. 1.
Differentia inter hos duos modos, ib.
Dependentia humanitatis a Verbo quid sit, et an distinguatur ab unione hypostatica, s. 3.

DEUS. DEITAS.

Deus plus homini concedit quam ipse petat, d. 1, s. 2.
Deus se communicat modo perfectissimo ad intra, d. 2, s. 4.
Deus beatus sese communicat modo minus perfecto quam in unione hypostatica, ib.
Deus et humana natura proportionem habent, ut ex eis una persona constituitur, ib.
In Deo non est potentia obedientialis, sed quidquid in eo est, est naturale, ib.
Deus in omnibus suis operibus est liber, etiam in opere redemptionis, d. 4, s. 1.
Deus duobus modis redimere hominem potuit, ex misericordia, et ex justitia, s. 2.
Deus nec mutari nec mendax esse potest, ib.
Potuisset salva utraque perfectione hominem gratis a culpa liberare, ib.
Dei offensi placandi diversa ratio esse debet, a ratione qua homo offensus placatur, ib.
Deus in rebus finitis, quacunque facta, potest facere meliorem, excepto opere redemptionis, ib.
Deus in rebus omnibus non facit quod convenientissimum est absolute, ib.

Facit tamen omnia convenientissime ad finem intentum, d. 4, s. 2.
Deus cur noster redemptor esse debuerit, etiam si purus homo ex Dei acceptatione nos redimere potuisset, s. 3.
Deo nullus pro beneficiis acceptis æquivalens reddere potest, sed persona increata Christus, et pro beneficiis acceptis condignas gratias, et pro hominum offensis sanctificationem condignam offerre potuit, s. 4.
Deus potest præmiare totum quod Christus potuit mereri, ib.
Deus de potentia absoluta potuit non acceptare satisfactionem Christi, s. 5.
Deus posita promissione et pacto, debuit ex justitiæ obligatione acceptare Christi satisfactionem, ib.
Deus obligatur ex justitia ad solvendum præmium meritis justorum, ib.
Quomodo possit esse debitor ex promissione, ib.
Deus proprie et vere exercet actum iudicii, cum bonis præmium tribuit pro meritis, ib.
Deus solvit debita ex justitia distributiva, ib.
Deus ut Deus non est principium valoris satisfactionis Christi, sed Deus quatenus alienam naturam sustentat, s. 6.
Deus plures intelligere qua maxime ratione sit impossibile, ib.
Deus posset de potentia absoluta conservare habitus physicis gratiæ et charitatis in homine peccante mortaliter, s. 8.
Imo et peccatori denuo infundere prædictos habitus, s. 9.
Deum non denegare gratiam facienti quod in se est, quomodo sit intelligendum, ib.
Quæ ex Dei voluntate proveniunt super omne debitum creaturæ, sola revelatione innotescunt, s. 12.
Deus an prius voluerit res esse in esse naturæ, quam in esse gratiæ et gloriæ, d. 5, s. 1.
Deus sæpe ordinat res in extrinsecos fines, ib.
Nihilque in eis necessario imprimi, ib.
Deus denominatur ordinans aut volens aliquid extra se, non ob extrinsecam mutationem quæ in objecto fiat, sed ab intrinseca notione quæ in Deo est, ib.
Quomodo hæc denominatio intelligi possit in Deo absque reali additione intrinseca, unum est ex divinis mysteriis, quod humana ratione declarari nequit, ib.
Deus eodem actu secundum rem vult finem ut exequendum per illa determinata media, per quæ in re ipsa illum exiit, ib.
Deus rem ut futuram non potest cognoscere, nisi prius videat suam voluntatem eam ordinantem aut permittentem, s. 2.
Deus in primo signo, et in prima voluntate qua voluit unionem hypostaticam, voluit illam determinare in tali persona et in natura, ib.
Deus non prius circa universales rationes versatur, et deinde circa particulares, ib.
Deus non prius secundum rationem ordinavit ad gloriam homines in communi, et postea hos in particulari, ib.
Deus non prius voluit Christum venire passibilem et mortalem, quam voluerit permittere peccatum, s. 3.
Deus, quia prævidit peccatum futurum, ideo voluit carnem Christi esse passibilem, ib.

Non vero, quia Deus voluit carnem Christi esse passibilem, ideo peccatum permisit, d. 5, s. 3.
Deus cur et quomodo personam suam naturæ humanæ communicare decreverit, s. 5.
In Deum nihil potest converti per omnimodam mutationem seu substantiationem, d. 6, s. 2.
Deitas non potest esse forma corporis, neque spiritus, ib.
Deus est ens simplicissimum, pluresque in se habet unitas perfectiones, quæ in nobis divisæ sunt, ib.
Dei nomen supponit pro essentia nisi ex adjuncto determinetur, ut supponat pro persona, d. 41, s. 3.
Deus ut prædicatur de tribus personis, est quid subsistens commune illis, ib.
In Deo nihil est absolutum et essenziale, quod per summam identitatem non sit communicabile tribus personis, ib.
Deus ex vi suæ absolutæ existentie habet subsistere, ib.
In Deo quidquid essenziale est, est idem numero in tribus personis, ib.
Deitas ex vi suæ absolutæ subsistentie non est persona, ib.
Et cur, s. 5.
Hic Deus ex vi solius individui conceptus non requirit subsistentiam communem absolutam, s. 4.
Hic Deus sicut existens, ita et subsistens intelligitur abstractis per intellectum subsistentiis relati-vis, s. 5.
In hoc Deo possunt præintelligi actus essentielles, non notiones, ib.
Deus est speciali modo, ubi specialiter operatur, d. 12, s. 1.
Deus per subsistentiam absolutam potest assumere naturam creatam, d. 13, s. 1.
Si hic Deus naturam humanam assumpsisset, quomodo hic homo esset persona, ib.
Deus intra se habet omnem perfectionem sibi connaturalem, et infinitam vim communicandi se creaturis, s. 3.
Deus quot et quanta possit facere supra naturæ ordinem, s. 4.
Deus non assumpsit hominem, ib.
Deum esse incomprehensibilem creata cognitione, de fide certum est, d. 29, s. 2.
Deus qua ratione dicatur invisibilis, s. 3.
Deus videndo seipsum, videt omnia quæ in ipso sunt, et potest participationem illius scientiæ creaturæ communicare, ib.
Deus et creaturæ quomodo eodem actu videntur, ib.
Deus continet creaturas eminenter tanquam perfecta causa earum, ib.
Deus eo perfectius videtur, quo plures effectus in eo videntur, cæteris paribus, ib.
Deus quomodo loquatur, d. 27, s. 2.
Deus, cum loquitur, quomodo possit ostendere evidentem se esse qui loquitur, non manifestando clare se ipsum, ib.
Deus solus est causa principalis gratiæ, d. 31, s. 4.
Dei substantialis virtus seu qua in Deo existit non conjungitur per se ipsam formaliter, et intrinsece instrumento suo in ordine ad operationem, s. 6.
Dei imperium etsi efficacissimum sit, supponit tamen vel confert creaturæ potentiam præstandi id quod imperatur, ib.

Deo secundum se nihil est supernaturale, bene tamen per comparisonem ad creaturas, d. 31, s. 6.
 Deus ut auctor naturalis præparat res ut sint apta instrumenta, ut supernaturalis vero utitur illis, ib.
 Deus non potest operari nisi ubi est, s. 7.
 Hoc autem habet ex sua immensitate et infinita perfectione, ib.
 Deus ita est ubique, ut substantia ejus infinite diffusa sit, d. 32, s. 4.
 Deus sine legis obligatione natura sua ad bonum determinatur, nec potest ab eo quod bonum est deviare, d. 33, s. 2.
 Deitas est homo, non dicitur proprie, et cur, d. 35, s. 2.
 Neque e converso, ib.
 Deitas generat, falsa est propositio, ib.
 Deitas est incarnata, vera est propositio, ib.
 Deus et deitas, licet idem sint, in ratione significandi et supponendi distinguuntur, ib.
 Deus est homo, propositio est verissima, sed in ea exponenda multi errarunt, ib.
 In qua propositione nomen *Deus* suppono pro persona Verbi, ib.
 An sit in materia naturali vel contingente, ib.
 Deus supponit pro determinato supposito juxta existentiam prædicati, ib.
 Deus factus est homo, vera est propositio, eo quod natura humana vere incepit esse in supposito divino, ib.
 Deus factus est hic homo, tam propria est locutio, quam vera, ib.
 In qua propositione, *hic homo* non designat suppositum, sed humanam naturam subsistentem, ib.
 Deus non voluit ut Christus nos redimeret, quia Christus id prius humana voluntate voluerit, sed potius e contra, d. 37, s. 3.
 Deus potest absoluta et efficaci voluntate sua prædefinire actum liberum in particulari, ib.
 Deum prædefinivisse actus omnes supernaturales, præsertim electorum hominum in particulari verisimile est, ib.
 Deus magis amat gloriam animæ Christi, quam omnium hominum et Angelorum, d. 40, s. 2.
 Dei major liberalitas est dare nobis Christi merita et satisfactionem, et propterea nobis poenam remittere, quam eandem poenam nobis gratis condonare, d. 41, s. 4.
 Dei omne beneficium, quod non sit ipsemet Christus, omnisque benevolentia circa homines, fundatur in Christi meritis, ib.
 Deus per Christum voluit dare electis omnia media creata et efficacia quibus salventur, et cæteris auxilia quibus salvari possint, ib.
 Ad Deum multa in hoc indice pertinent, ut *Pater, Verbum, Spiritus, Sancta Trinitas.*

DILECTIO.

Dilectio Dei super omnia necessaria est ad obtinendam remissionem peccati extra sacramentum, d. 4, s. 8.
 Dilectio Dei absolute dicta, charitatis dilectionem significat, ib.
 Dilectionis actus non concurrat ad remissionem peccati ut causa formalis, seu ut dispositio, ib.
 Dilectionis actus perfecte convertit animam ad Deum conversione actuali, et sic formaliter expellit peccatum habituale, ib.

Non vero conversione habituali opposita peccato habituali, d. 4, s. 8.
 Vide Charitas, Contritio, Amor.

DISCRETIO SPIRITUUM.

In Christo fuit, et quæ illa fuerit, d. 21, s. 2.

DISPOSITIO.

Dispositio ad unionem hypostaticam cum qua illa habeat naturalem connexionem, dari non potest, d. 10, s. 2.
 Neque est aliqua dispositio ita necessaria, ut ad unionem necessario supponatur, ib.
 Dispositio ut ornamentum humanitatis vel animæ Verbo uniendæ a quibusdam Theologis statuitur, ib.
 Sed revera nulla est, neque in corpore, neque in tota humanitate, ib.
 Dispositiones cur ad unionem necessariae non fuerint, ib.
 Dispositionis physicae essentia in quo consistat, et in quo a dispositione morali differat, ib.
 Dispositio moralis quæ sit, ib.
 Dispositio ut vera sit, necesse est ut ex se præsupponi possit secundum existentiam ad id ad quod disponit, ib.
 Dispositio supernaturalis et libera, ad effectum supernaturalem, meretur illum saltem de congruo, s. 6.
 Dispositio ad gratiam in Christo non fuit præparans, sed consequens et ornans, d. 40, s. 2.

DOMINIUM DEI. DOMINIUM CHRISTI.

Dominium Dei non minuitur per hoc quod creatura acquirat jus ad rem quam Deus exhibere tenetur, d. 4, s. 5.
 Dominium absolutum Deus habuit omnium actionum Christi, tam secundum esse physicum quam morale, s. 6.
 Dominium rerum omnium Christus ut homo habuit, sed dependenter, ib.
 Christus ut homo per voluntatem creatam fuit dominus omnium suorum meritorum et actionum, tam secundum esse physicum quam morale, ib.
 Dominium temporale et humanum, licet Christus aliquarum rerum habuerit, non tamen simile habuit in totum orbem, d. 48, s. 2.
 Dominium altioris ordinis per se et directe in res omnes et earum actiones Christus habuit, ib.
 Non tantum post resurrectionem, sed et in vita mortali, ib.
 Dominium hoc, cum sit excellentioris ordinis, non excludit privata dominia, ib.

DONA SPIRITUS SANCTI.

Dona Spiritus Sancti generaliter sunt omnia dona gratiæ, sed specialiter sunt habitus quibus homo bene disponitur ad operandum ex peculiari et extraordinaria motione Spiritus Sancti, d. 20, s. 1.
 Dona hæc sunt septem, quatuor pertinent ad intellectum, tria ad voluntatem, et quæ illa, ib.
 Dona Spiritus Sancti in Christo simpliciter fuerunt, ib.
 Dona scientiæ et intellectus sunt a scientia beata et infusa distincta, ib.
 Dona concomitantur gratiam, et manent in patria, Donum consilii in Christo quomodo fuerit, ib.

Donum sapientiæ et intellectus nullam imperfectiorem in Christo includunt, d. 20, s. 1.
 Dona pertinentia ad voluntatem in Christo fuerunt perfectissima, s. 2.
 Donum movet hominem ad operandum præter ordinarias regulas rationis, tam naturales quam supernaturales, ib.
 Donum pietatis versatur circa materiam religionis et cultus, qui perfectissimus manet in beatis, ib.
 Donum timoris fuit in Christo, et est in beatis, et contrarium est hæresis Abailardi, ib.

DOLOR.

Dolor sensibilis formaliter consistit in quodam actu appetitus, quo veluti contristatur, et fugit corporis læsionem, d. 34, s. 3.
 Dolorem fuisse in Christo de fide est, ib.

DULIA.

Dulia est cultus qui creaturis excellentibus dari potest, d. 51, s. 3.
 Dulia habitus ab habitu religionis seu latriæ specie differt, d. 52, s. 3.
 Dulia prout Deo ut supremo domino accommodatur, vere est latria, d. 51, s. 4.
 Vide Adoratio, Latria.

DURATIONES.

Relatiæ tres sunt in Deo, d. 11, s. 2.

E

ECCLESIA.

Ecclesia, cujus caput Christus esse dicitur, quænam sit, d. 23, s. 1.
 Ecclesia ex Angelis et hominibus, veluti una spiritalis respublica constituitur, ib.

EFFECTUS.

Effectus causæ formalis non potest variari etiam de potentia absoluta, ipsa invariata manente, d. 10, s. 2.
 Effectus autem in genere efficientis variari potest, ib.
 Per effectus Deus tanto perfectius cognoscitur, quanto perfectiores sunt, et perfectius cognoscuntur, d. 27, s. 5.
 Effectus causæ secundæ prius natura creari a solo Deo, deinde fieri a creatura absurdum, d. 31, s. 9.
 Effectus per aliquam formam constitutus concipi non potest, quin in illo talis forma includitur, d. 36, s. 1.

ELECTIO.

Electio ad gloriam præcedit merita in intentione, sed subsequitur in executione, d. 5, s. 1.
 Electio ad gloriam prior ratione est in Deo ipsa prædestinatione seu ratione mediorum, s. 2.
 Electionem Dei increatam et æternam non posse cadere sub medium, in quo sensu habeat verum, d. 10, s. 3.
 Electionem suam B. Virgo ut esset mater Dei, et Joannes Baptista ut esset præcursor, et majores Christi ut tales essent, non meruerunt, d. 10, s. 3.
 Elegit Deus ad gloriam, vel gratiam, aut fidem, hos potius quam illos ex sola sua voluntate, et nihilominus concessit omnibus per Christum neces-

saria media quibus gratiam consequerentur, d. 41, s. 2.
 Electio horum præ illis non ex meritis Christi est, sed ex libertate divinæ voluntatis, s. 4.
 Electio circa præterita quæ jam non sunt, in hominis potestatem non cadit, ib.
 Electio in quo a prædestinatione distinguatur, ib.
 Vide Prædestinatio.

ELIPANDUS.

Elipandi error de Christi servitute qui fuerit, d. 44, s. 1.
 Elipandus non tantum in voce adoptionis, sed in re ipsa incarnationisque mysterio erravit, d. 49, s. 3.
 Elipandus, licet non disertis verbis Nestori errorem fuerit professus, in eo tamen fuit, ib.
 Epiphanius a calumnia erroris circa imaginum usum vindicatur, d. 54, s. 1.

ESSENTIA, ESSE, ENS.

Essentia divina quo modo sit forma intellectus creati, d. 6, s. 2.
 Ens quomodo in creatum et in increatum dividatur, d. 7, s. 2.
 Essentia et existentia in rebus creatis in re non distinguuntur, d. 8, s. 4.
 Esse unum existentia absolute, et essentielle, et commune tribus personis esse in Deo, est certum, d. 11, s. 1.
 Esse est quodammodo Deo proprium, nihilque magis est illi contrarium, quam non esse, ib.
 Esse seu existere in Deo est perfectio simpliciter, ib.
 Essentia Dei, licet præscindi possit a relationibus, non tamen ab existentia, ib.
 Essentia divina et relatio sunt una entitas, sed ratione distinguuntur, s. 2.
 Esse unum simpliciter est in Deo, triplex autem non nisi relativum, ib.
 Esse essenziale est de intrinseco conceptu relationum divinarum, ib.
 Essentia tres esse in Deo, est quorundam sententia; sed hic modus loquendi ut omnino falsus et erroneus vitandus est, ib.
 Essentia tres, etiam relatiæ, esse in Deo negandum est, ib.
 Essentia re quid, ib.
 Essentia est radix totius substantiæ relatiæ, sed non formalis ratio, s. 4.
 Essentia in æterna generatione quomodo sit principium generandi, d. 12, s. 2.
 Esse subsistentiæ non est propter operari, sed esse naturæ, d. 14, s. 3.
 Essentia divina supplet vicem speciei, non quia vere informat, sed solum quia intime adest intellectui, et cum eo concurrat ad visionem sui, d. 24, s. 2.
 Essentia creata intrinsece constituitur in esse entitatis actualis, non per habitudinem ad existentiam, sed intrinsece per existentiam, d. 36, s. 1.
 Essentia non comparatur ad existentiam per modum subjecti, neque per modum principii effectivi, ib.
 Natura creata in essentia sua conservari non potest simulque privari sua existentia, ib.
 Essentia creaturæ, ut abstrahit ab actuali existentia,

solum significat rem possibilem, quæ ut sic nihil actu est, d. 36, s. 1.
Esse in Christo tantum est unum, perfectum, substantiale, et completum, s. 2.
Esse Christi non est unum per omnimodam simplicitatem, sed per admirabilem compositionem et substantialem unionem, ib.

EUCCHARISTIA.

Eucharistia vere continet corpus Christi, d. 7, s. 2.
Eucharistia, quando corrumpitur, quomodo accidentia transeant in aliam materiam, d. 8, s. 4.
In Eucharistia Christus datur secundum realem presentiam, et non secundum unionem personalem, sed accidentalem, d. 9, s. 2.
In Eucharistia unio hypostatica iterum fit per verba consecrationis, d. 10, s. 2.
Eucharistiæ mysterium, in quo unio hypostatica iterum atque iterum renovatur, Christus meruit, s. 5.
In Eucharistia an speciali modo Pater et Spiritus Sanctus contineantur, d. 12, s. 1.
In Eucharistia, licet idem corpus constituatur sub diversis speciebus, non tamen idem est modus existendi, d. 13, s. 2.
In Eucharistia Verbum æque divinum est per concomitantiam sub speciebus panis et vini, d. 15, s. 6.
Eucharistiæ mysterium per scientiam infusam a Christo cognosci potuit et comprehendere, d. 27, s. 6.
Eucharistiæ mysterium per ubiuitatem destruitur, d. 32, s. 4.

EXISTENTIA.

Existencia non potest proprie pendere a subsistentia, sed potius e converso, d. 8, s. 1.
Existencia actualis potest conservari sine subsistentia, ut in incarnatione factum est, s. 4.
Existencia est conditio magis necessaria ad agendum, quam subsistentia, s. 3.
Existencia est illud esse quo res habet, ut sit aliquid in actu, seu actualis entitas distincta ab ente in potentia, d. 5, s. 4.
Existere per se, seu perseitas existendi in rebus creatis, non convenit naturæ formaliter per seipsam, seu per existentiam suam, sed per aliquid reale distinctum, d. 11, s. 3.
Modus existendi per se perfectio simpliciter simplex est in Deo, d. 22, s. 2.
Existencia absoluta in Deo vere est subsistentia, ib.
Existere aliquam entitatem per existentiam vel entitatem realiter a se distinctam impossibile est, d. 13, s. 1.
Existencia et esse quomodo differant, d. 36, s. 1.
Existencia humanitatis Christi est incompleta, ib.
Existencia ablata nihil manet in re quod assumi possit, s. 2.
Vide Essentia, Esse.

F

FELICITAS.

Felicitas hominis quo modo incarnationis beneficio complenda fuit, d. 3, s. 3.
Felicitas seu gloria æterna in sui radice gratis datur, d. 4, s. 9.

Vide Beatitudo, Visio.

FELIX.

Felicis hæresis fuit, Christum esse filium Dei adoptivum, d. 7, s. 3.
Felix, licet non disertis verbis Nestorii errorem fuerit professus, illum tamen in re habuit, d. 49, s. 3.

FIDES. FIDES IN CHRISTO.

Fidei nostra mysteria, etsi supra rationem sint, non tamen contra, d. 2, s. 4.
Fides in Christum explicita ante lapsum homini fuit necessaria, d. 4, s. 21.
Fides prout est virtus Theologica, in Christo non fuit, d. 18, s. 1.
Fides prout est virtus moralis et fidelitatem significat, in Christo fuit perfectissima, ib.
Ad fidem duo actus concurrunt intellectus et voluntatis, ib.
Fidei nostræ certitudo in eo maxime fundatur, quod Christus habuerit infallibilem cognitionem, d. 24, s. 3.
De essentia fidei est, ut nitatur divina auctoritate credita, et non evidenter cognita, d. 27, s. 2.

FILIATIO, FILIUS.

Filius quare potius debuerit incarnari, quam Pater et Spiritus Sanctus, d. 12, s. 1.
Filius assumpsit humanitatem in eo quod ei proprium est, non in eo quod commune Sanctissimæ Trinitati, s. 2.
Fili adoptivi Dei, omnes qui præcesserunt Christi adventum, fuerunt, d. 48, s. 2.
Fili adoptivi sunt omnes iusti, etiamsi præcisi sint, secus qui in peccato mortali vel originali sunt, etiamsi sint prædestinati, ib.
Filiatio ad Deum quibus modis accipi possit, d. 49, s. 1.
Filiatio qualiter dicenda sit proprietas personæ, et non naturæ, s. 2.
Filiatio divina participata duplex: adoptiva et naturalis, ib.
Filius Dei Christus in quantum homo, d. 2, s. 1.
Qualiter, s. 1.
Filiationis huius fundamentum est ipsa gratia unionis, s. 1.
Filiatio hæc in Christo tantum est relatio rationis, nec aliquid realem supra unionis gratiam superaddit, ib.
Humanitas Christi nullatenus dici potest filia, ib.
Filius Dei adoptivus Christus in quantum homo dici non potest sed naturalis, s. 2.
Non tamen in eo rigore quo ratione æternæ generationis naturalis filius dicitur, s. 2.
Filiatio hæc Christi ut hominis nullatenus competit humanitati propriæ et secundum se, sed per se primo competit huic personæ compositæ, ib.
Si filiatio consequeretur in Christo ad infusionem gratiæ habitualis, non esset adoptiva, sed potius naturalis, ib.
Nulla filiatio Christo convenit ratione gratiæ habitualis, s. 1.
Filiatio naturalis Christi, et ea quam habet ratione æternæ generationis, et filiatio adoptiva, inter se comparantur, s. 2.
Filiationes Christi, licet tantum in re sint duæ, tamen tres ratione nostrâ distinguuntur propter naturalis filiationis eminentiam, et qualiter, ib.

Spiritus Sanctus si assumeret humanitatem, esset, in quantum homo, filius Dei naturalis, ib.
Hæc propositio *Christus est filius Dei naturalis*, est simpliciter de fide, sicut hæc: *Christus, in quantum homo, est filius Dei naturalis*, designando suppositum, s. 3.
Si vero naturam designet, in uno sensu est falsa, in alio autem vera, licet sub opinione, ib.
Hæc propositio: *Christus est filius adoptivus*, simpliciter est hæretica, et etiamsi addatur, *in quantum homo*, designando suppositum, s. 2.
Imo etiamsi naturam designet, falsa est, non tamen hæretica, s. 3.

FINIS.

Finis intentio an in Deo supponat scientiam mediorem, varia Theologorum placita, d. 5, s. 1.
Omnis intentio finis supponit scientiam mediorem, saltem ut possibilium seu sufficientium, non vero ut futurorum.
Finis intentio efficax supponit in Deo scientiam mediorem efficaciam et futurorum, saltem conditionatam, id.
Finis non pendet a medio, tanquam a ratione propter quam finis intendatur, sed solum pendet ab illo quoad executionem, ib.
Finis intentio includit in virtute volitionem mediorem, ib.
Utilitas mediæ ad finem debet aliquo modo supponi in medio, ib.
Finis intentio an ita sit prior ratione in Deo quam electio, ut ab hac non pendeat, ib.
Finis intentionem ratione esse priorem electione mediorem aliud est quam esse omnino independentem ab illa, ib.
Finis intentionem esse simul eum electione mediorem quo sensu sit verum, ib.
Finis intentio est prior in Deo electione mediorem, in quantum finis est ratio volendi mediæ, et non e converso, ib.

FOMES.

Fomes consistit in resistentia sensualis appetitus ad rationem, d. 31, s. 6.
Fomes potest in actu primo et secundo considerari, et quid sit, ib.
Fomes peccati in Christo locum non habuit, ib.
Neque in actu secundo, d. 34, s. 2.
Neque in actu primo, ib.
Fomes ut extingueretur in statu innocentiae, necessaria fuit aliqua perfectio, vel specialis Dei providentia, d. 31 s. 6.
Fomitem esse qualitatem quamdam morbidam quidam, sed improbabiler, opinantur, d. 34, s. 2.
Et quid sit, ib.
Fomitis motus sine peccato esse possunt, sed sunt indecentes et turpes, ib.
Fomitis motus Christus pati non debuit, etiam ut nobis exemplum tentationum superandarum præberet, ib.
Fomes etiam quoad actum primum in Christo non fuit, nec esse potuit etiam de potentia absoluta, ib.
Fomes per quid in Christo extinctus sit, ib.

FORMA. FORMALIS CAUSA.

Forma non actualat nisi subjectum sibi proportionatum, d. 6, s. 2.

Formalis causæ effectus sine causa formali cur non sit, d. 6, s. 2.
Formæ, quæ in abstracto non prædicantur de se invicem, in concreto prædicantur nisi propter conjunctionem in eodem supposito, d. 7, s. 3.
Forma substantialis separata a materia uniri potest hypostaticè Verbo, d. 14, s. 3.
Formæ, quæ educuntur de potentia materiæ, non prius sunt a Deo solo quam sint per actionem quæ concurrat cum causa secunda ad earum educationem, d. 31, s. 9.
Forte particula, cum in Scriptura divina conjungitur cum divinæ scientiæ promissione, non indicat incertitudinem, sed aliquod mysterium, d. 4 s. 8.

FUTURA CONTINGENTIA.

Futura contingentia propriissime ex liberis actibus pendet, d. 27, s. 2.
Futura contingentia cognoscere, licet proprium Dei sit, per lumen tamen supernaturale a creatura cognosci possunt, ib.
Futura contingentia cognoscere, ad consummatum prophetiæ donum et munus doctoris perfecte exercendum, necessarium, ib.
Futura contingentia quomodo Christus cognoverit per modum intuitivæ cognitionis, ib.
Futurorum omnium cognitio in determinationem divinæ voluntatis revocanda non est, ib.
Futurum rem esse, nihil reale ponit in re possibili, quod sit representabile per aliquam imaginem objectivam, ib.
Futura contingentia per scientiam infusam Christi abstractivè cognosci potuerunt, ib.

G

GLORIA.

Gloriam corporis nemo mereri potest sine gloria animæ, nisi hanc prius habeat, d. 49, s. 3.
Vide Gratia, Visio, Beatitudo, Felicitas, Lumen Gloriæ.

GRATIA HABITUALIS. GRATIA UNIONIS.

Gratia habitualis et unionis, quomodo differant in influxu actuum ab illis proficiscentium, d. 4, s. 4.
Gratia quæ supponitur justitiæ, in tantum diminuit perfectionem ejus, in quantum est quædam virtualis remissio debiti gratis facta, s. 7.
Gratiam infinitam persona finita habere non potest, ib.
Gratia habitualis est causa formalis remissionis peccati, s. 8.
Differentia quæ est inter gratiam habitualement et actum contritionis et dilectionis Dei supernaturalis in ordine ad justificationem, ib.
Gratia habitualis simpliciter est perfectior quocunque actu supernaturali, ib.
Gratia habitualis est primaria quædam participatio divinæ naturæ, ib.
Gratia et habitus infusi ordine naturæ in nullo genere causæ antecedunt contritionem, quæ est dispositio ad illos, ib.
Gratia habitualis de potentia absoluta posset esse in eodem subjecto cum peccato, ib.
Non vero ex natura rei, ib.
Gratia prima non solum excitans, sed etiam sanctificans et habitualis datur gratis, s. 9.